

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 119 af 15. Marts 1939 om Mødrehjælpsinstitutioner, jfr. Lov Nr. 150 af 30. Marts 1942.

Formanden: Der vil ogsaa her være at foretage Lodtrækning mellem en Gruppe paa 72 Medlemmer og Danmarks kommunistiske Parti. (Lodtrækning). Paa Sedlen staar: Danmarks kommunistiske Parti.

Valgt blev: *Sofie Pedersen, Kaj Andersen, Axel Berg, Bundvad, Jensen (Lällering), Kai Jensen, Inger Gautier Schmit, N. Chr. Christensen, Frandsen, Kirstine Ladefoged Jensen, Sønderup, Erna Sørensen, Peder Jakobsen, Kirsten Gloerfelt-Tarp og Petra Petersen.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 (Forudbetaling af Udpanningsafgifter, Henlæggelse af visse Straffesager til Underret, Ankefristen i Straffesager, Erstatningskrav i Anledning af straffetværlig Forfølgning).

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3569; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1380).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Edel Saunte: Det fremsatte Lovforslag indeholder en Ændring, som man fra Sagsførerside længe har ønsket, det er Ændringen af Retsplejelovens § 1018 om Tidspunktet for Fremsættelse af Erstatningspaastande for uberettiget Varetægt. Det er meget ubehageligt for en Forsvarer, inden Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende er skyldig eller ikke skyldig, er afgjort, at skulle rejse Krav om Erstatning; det kan virke uheldigt som Led i Proceduren om den paagældendes Skyld, allerede inden Skyldspørgsmaalet er afgjort, at skulle rejse Spørgsmaalet om Erstatning. Jeg tror, at alle, der har arbejdet som Forsvarer i en Aarrække, saaledes som jeg har gjort det, vil hilse dette Forslag med stor Glæde, og jeg er sikker paa, at det vil virke til Gavn for de Mennesker, denne Bestemmelse vil komme til at vedrøre.

Et andet Forslag hilser jeg ogsaa med stor Glæde, nemlig Forslaget om en ny Be-

stemmelse, § 925 a, hvorefter en Række Sager, der kun drejer sig om Særanbringelse eller Særforanstaltninger, unddrages Nævningebehandling. Det har ofte været følt som urimeligt, at det, naar tiltalte selv tilstaar sin Skyld og i og for sig i mange Tilfælde ikke har noget imod den anførte Anbringelse, og samtlige Lægeautoriteter gaar ind for Anbringelsen, skal være nødvendigt at skulle føre hele det store Apparat, som en Nævningebehandling af Sagen er, igennem. Jeg tror ogsaa, at man maa hilse dette Forslag med Glæde, og at det i Praksis vil virke til Gavn baade for de tiltalte og for Retten.

Jeg er derimod noget mere betænkelig ved de to øvrige Forslag. Forslaget om Forlængelse af Ankefristen i Straffesager fra 14 Dage til 3 Uger kan i og for sig begrundes i Øjeblikket, fordi man har Vanskeligheder ved at faa Udskrifterne frem fra første Instans; det skyldes utvivlsomt den særlige Mangel, der er i Øjeblikket paa kvalificerede Kontorarbejdere inden for Retten, men tidligere har vi ikke haft nogen Vanskelighed ved at faa fremmet Ankerne til Afgørelse paa de 14 Dage, der fastsattes i Retsplejeloven.

Forslaget har en Mangel, som jeg synes vi maa se nærmere paa i et Udvalg, den Mangel, at det automatisk vil forlænge Afsoningstiden med 8 Dage for alle de Folk, hvor Sagen ikke ankes. Det ligger i, at man har en fast Praksis, hvorefter den Tid, Fangen venter fra Underrettsdommens Afgivelse, indtil Spørgsmaalet Anke er afgjort, ikke fradrages i Straffen, og naar man nu forlænger Fristen 8 Dage, betyder det altsaa, at man automatisk forlænger Mandens eller Kvindens Afsoningstid. Herom mener jeg vi i et Udvalg kunde tage en Forhandling med den højtærede Justitsminister for eventuelt at afhjælpe denne Mangel.

Jeg er ogsaa betænkelig ved Ændringsforslaget til § 602. Det gaar jo ud paa, at Afgiften ved Udpannting fremtidig kan for-dres forudbetalt, og jeg er betænkelig, fordi det eventuelt kan lægge en ny Sten i Vejen for de Kvinder, der skal indkassere Underholdsbidrag til deres Børn. Tidligere har de kunnet faa fremmet Udpanntingssagen uden at skaffe Penge til Gebyr i Forvejen og ogsaa uden at skaffe Penge til eventuel Befordring el. lign. Jeg tror, at vi i det høje Ting er enige om, at der er Vanskeligheder nok for disse Kvinder, saa vi ikke behøver at skabe yderligere Vanskeligheder, og jeg tvivler desuden om, at denne Regel kan faa nogen Betydning for Sognefogedernes økonomiske Forhold. Jeg vilde snarere mene, at hvis man forlanger Afgiften forudbetalt, naar det